

عنوان مقاله:

کندوان، میمند، کاپادوکیه در آغوش زمین

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سمیرا فرهنگدپور - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد اردستان

سیدمجید مفیدی شمیرانی - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه علم و صنعت ایران

خلاصه مقاله:

بناهای در پناه زمین شیوه ای از ساختمان سازی است که در آن از جرم حرارتی موجود زمین پشت دیوارهای خارجی ساختمان، جهت کاهش اتلاف حرارتی و متعادل نمودن دمای هوای داخلی در حد آسایش انسان استفاده می گردد. از آن جا که این شیوه در ارتباط مستقیم با رطوبت است، در اقلیم های خشک کاربرد بیشتری دارد. زندگی میان بناهای در پناه زمین، شامل بخش وسیعی از تاریخ بشر بوده و ارتباط با این شیوه ی سکونتی به زمان استفاده از غارها، پیش از زمانی که فن آوری نوین منجر به ساخت بناهای معمول بر زمین شد، باز می گردد. در طول بحران انرژی و نفت در سال 1973 موجی از علاقه به ساخت معماری زمینی و خانه های زیرزمینی، به عنوان تلاشی جهت زندگی شایسته و ایمن به وجود آمد. با تجسس در معماری بومی ایران می توان نمونه هایی از این شیوه را خصوصاً در اقلیم گرم و خشک یافت و از تجارب آن جهت طراحی های نوین پایدار بهره مند شد. این شیوه در جهت ارابه ی الگویی با مصرف بهینه ی انرژی است. زندگی در داخل زمین سابقه ای چند هزار ساله داشته و به دوران استفاده از غارها، به عنوان سرپناه برمی گردد. به طوری که بخشی از شهر کاپادوکیه در ایتالیای قدیم و ترکیه ی امروزی هم چنین کندوان در استان آذربایجان شرقی و میمند در استان کرمان از نمونه های قدیمی خارجی و داخلی این بحث، به عنوان شهرهای زیرزمینی به شمار می روند.

کلمات کلیدی:

پناه زمین، معماری زمینی، اتلاف حرارتی، کندوان، میمند، کاپادوکیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290579>

